

De Bestemming

De Bestemming

In volle vrijheid leven

Colinda Jansen

Schrijver: Colinda Jansen
Coverfoto: ©Arthur Landsbergen
ISBN: 9789402136869
© 2015 Colinda Jansen

Het felle licht deed pijn aan haar ogen. Het was vergelijkbaar met zo'n moment dat je lange tijd in een donkere grot was geweest en dan ineens naar buiten kwam, in het scherpe zonlicht. Alleen liep ze nu door een lange donkere tunnel. Na een flauwe bocht naar rechts zag ze het witte licht. Ze knipperde met haar ogen en zag schimmen staan. Dichterbij gekomen herkende ze haar moeder. In een mooie witte lange jurk, op haar blote voeten. Een glimlach verscheen op haar gezicht. Wat was ze blij haar moeder weer te zien. Het was zeker tien jaar geleden. Ze zag er zo mooi uit. Een gezicht zonder zorgen, zonder rimpels. Haar moeder strekte haar arm uit en toen ze er bijna was zag ze een klein blond kleutertje staan. Zijn ene hand lag losjes in de hand van haar moeder. Met zijn andere hand hield hij Flappie vast. Tranen van geluk en ontroering sprongen in haar ogen. Ze was blij te zien dat haar moeder zich over Kevin had ontfermd. Hij leek er gelukkig uit te zien. Een koude wind dook op in de tunnel en hield haar staande. Zo sterk was de wind. Haar lange donkere haren werden naar achteren geblazen. Ze rilde. Achter haar hoorde ze een donkere mannenstem haar naam roepen. Ze keek om maar zag niemand. De wind werd heviger en kouder en door een opkomende mist kon ze haar moeder en Kevin niet meer zien. Ze schreeuwde 'mama.' Het bleef stil.

'Kevin?'

Het hele tafereel maakte haar bang. In de verte hoorde ze nog altijd de mannenstem haar naam roepen. Ze wilde verder lopen maar kon niet op tegen de wind. Angst, dat was wat ze voelde. Ze begreep niet waarom haar moeder haar niet kwam helpen. Net als vroeger. Haar moeder was er altijd voor haar geweest. Altijd was ze in de veilige vertrouwde armen van haar moeder terechtgekomen.

Schichtig keek ze om zich heen maar zag niets. Naast de mannenstem die nog altijd haar naam riep, hoorde ze nu ook een indringend geluid. Een eentonige pieptoon. Ze sloeg haar handen voor haar oren maar het hielp niet. Het geluid drong tot diep in haar trommelvliezen door. Tranen biggelden over haar gezicht, ze was bang en waarom was er niemand die haar kwam helpen? De wind joeg haar terug de donkere tunnel in en naarmate ze verder

terug liep werd de mannenstem luider. Ze struikelde en viel op de grond.

Weer hoorde ze iemand haar naam roepen. Nu milder en de eentonige piep had plaats gemaakt voor korte piepjes, met stiltes er tussen.

'Ze is weer terug' hoorde ze vaag op de achtergrond. Een warme hand streek over haar gezicht. 'Het komt goed' fluisterde een stem. Voorzichtig deed ze haar ogen open en knipperde tegen het felle licht. Ze verwachtte haar moeder weer te zien maar in plaats daarvan keek ze recht in het gezicht van Lucas.

1 jaar eerder

Hoofdstuk 1

Uitgeslapen en met frisse moed stond Sophie, nog voordat haar wekker afliep, op. Ze nam de kleding die ze vorige avond al had uitgezocht mee naar de badkamer. De eerste werkdag vond ze best spannend en daarom zou ze te veel tijd verdoen met het uitkiezen van de juiste kleding. Te laat komen wilde ze zeker niet en dus had ze die avond daarvoor al een uur voor de kast gestaan. Uiteindelijk had ze een spijkerrokje uitgekozen met een simpele witte getailleerde blouse. Het geheel zou ze afmaken met een blazer en instapschoenen.

Na een snelle douche bond ze haar lange donkere haren in een paardenstaart bijeen en bracht wat lichte make-up aan. Beneden in de keuken zat Richard al aan het ontbijt, iets wat niet vaak gebeurde op de dagen dat Kevin bij zijn moeder was. Richard was niet zo van het vroege opstaan. Omdat hij een eigen bedrijf had kon hij zijn eigen werkuren bepalen.

‘Koffie?’ vroeg hij.

‘Lekker. Heb je al vroeg een afspraak? Of ben je speciaal voor mij opgestaan?’

‘Dat laatste.’

‘Aardig van je’ zei Sophie. Ondertussen smeerde ze boter op een bruine boterham en strooide er hagelslag op.

Om acht uur sprong ze op de fiets op weg naar het gezondheidscentrum. Drie weken geleden had Sophie het sollicitatiegesprek gehad.

Tijdens haar opleiding tot hbo-verpleegkundige had ze op diverse plekken stage gelopen. Haar voorlaatste stage was in het ziekenhuis geweest. Dat ze het zo naar haar zin had gehad daar, was vooral gekomen door een flirt met één van de chirurgen in opleiding, René.

Al in week twee had hij te kennen gegeven haar leuk te vinden.

Natuurlijk kende Sophie de verhalen van artsen en

verpleegkundigen en in eerste instantie had ze de boot afgehouden.

Niet in de laatste plaats omdat ze haar stage niet op het spel wilde

zetten door iets met een arts te beginnen. Uiteindelijk kon Sophie de aantrekkelijke René niet weerstaan en een kortstondige romance was het resultaat geweest. Na afloop van haar stage had ze hem nog een paar keer gezien. Het contact werd verbroken toen de verliefdheid over was.

Bij het gezondheidscentrum kreeg Sophie een veelzijdige functie. Ze zou twee dagen per week als praktijkverpleegkundige voor een groep huisartsen werken. De andere twee dagen ging ze aan de slag op het consultatiebureau.

Om kwart over acht zette ze haar fiets in de stalling en liep naar binnen. Enkele minuten nadat ze zich bij de balie had gemeld, werd ze opgehaald door haar leidinggevende.

‘En, spannend vandaag?’ vroeg Karin belangstellend nadat ze Sophie hartelijk welkom had geheten.

‘Klein beetje’, zei Sophie gemeend ‘maar ik heb er vooral veel zin in.’

De ochtend bestond uit het kennismaken met de andere collega’s en een rondleiding door het gebouw. ‘s Middags liep ze met een collega mee op het consultatiebureau.

Aan het eind van de donderdag evalueerde ze met Karin. Sophie was ingewerkt en had veel informatie gekregen. De directe collega’s waar Sophie mee ging samenwerken waren allemaal even aardig geweest. Ze begon zich thuis te voelen daar.

Begin september had Sophie haar draai helemaal gevonden. Op het consultatiebureau draaide ze spreekuur en haar eigen ervaringen met Kevin kwamen goed van pas. De verhalen die, veelal de moeders vertelden over buikkrampen, het doorkomen van tandjes en dergelijke herkende ze maar al te goed. Ze had inmiddels een leuk contact opgebouwd met een aantal collega’s en de vertrouwensband met een vaste groep patiënten, die ze regelmatig als praktijkverpleegkundige zag, groeide ook.

Op een middag was de laatste patiënt net vertrokken. Sophie was het dossier van mevrouw Vergeer aan het bijwerken. Haar suikerziekte was nu gelukkig onder controle. Sophie had een paar weken geleden

niet gedacht dat haar patiënt het met alleen een goed dieet en tabletten zou redden maar dat leek nu toch het geval te zijn.

‘Mag ik je even storen?’ vroeg Lucas na een kort kloppje op de deur. ‘Ja, natuurlijk. Kom verder’ zei Sophie.

‘Hoe bevalt het je hier?’ vroeg de manager van het gezondheidscentrum terwijl hij de deur sloot. Hij nam plaats op de stoel aan de overkant van haar bureau.

‘Goed. Heel goed zelfs’ zei Sophie enthousiast. Ondertussen vroeg ze zich af wat hij kwam doen. Ze had hem een paar keer gezien maar nog niet echt gesproken. Karin was haar leidinggevende en daar had ze regelmatig overleg mee. Sophie had tot op heden alleen maar positieve reacties op haar functioneren gehad dus ze kon zijn bezoek nog niet helemaal plaatsen.

‘Dat is mooi en als ik de verhalen mag geloven ben je een echte aanwinst voor het team’ zei Lucas.

‘Je weet waarschijnlijk wel dat we binnen het consultatiebureau onze focus willen gaan leggen op de meldcode kindermishandeling....’ vervolgde Lucas terwijl er een verlegen glimlach op haar gezicht verscheen vanwege het compliment.

‘... in samenwerking met het kinderziekenhuis en ik zou jou daar graag bij betrekken. Lijkt dat je wat?’

‘Ik heb er inderdaad over gehoord maar heb me er niet specifiek in verdiept’ zei Sophie eerlijk. ‘Wat houdt het in?’

‘Ik heb hier wat informatie voor je.’ Hij overhandigde haar een map.

‘Misschien wil je het lezen en dan maken we voor volgende week een afspraak om een en ander te bespreken. Het zou betekenen dat de spreekuren als praktijkverpleegkundige komen te vervallen en dat je die uren volledig aan het project besteedt. En maak je geen zorgen, voor die spreekuren vinden we wel iemand anders.’

Terwijl de regen tegen de keukendeur tikte, stond Sophie het eten te bereiden. Ze droeg een joggingpak en stond op haar badslippers achter het aanrecht. Onderweg naar huis had het nog gemiezerd. Van het soort dat je natter maakte dan je zou verwachten. Inmiddels regende het harder. Thuis had ze een warme douche genomen. Haar haren waren nog vochtig en zaten in een losse knot. Ze zong mee

met de muziek en doordat de radio nogal hard stond, hoorde ze Richard niet binnenkomen. Ze schrok van zijn stem en keek om. ‘Vrolijke boel hier’ zei hij.

Richard was een aantrekkelijke verschijning van bijna 1.90 meter lang. Hij had een sportief lichaam en zijn lijf was goed in proportie. Hij droeg die dag een spijkerbroek, laarsjes en een donkerblauwe Tommy Hilfiger polo. Zijn donkere haar droeg hij inmiddels in een kort model. Destijds, toen Sophie hem leerde kennen, was het langer geweest met een lichte slag er in. Ze wist het nog goed. Toen Sophie in de vierde klas van de havo was blijven zitten kwam ze bij Mark in de klas en hij speelde basgitaar in een band. Ze waren al enige tijd op zoek naar een zangeres. Mark kreeg in de gaten dat Sophie kon zingen en vroeg haar om bij de band te komen. Richard speelde gitaar in die band en tot die tijd had hij ook de zang voor zijn rekening genomen. De eerste repetitie waar Sophie bij was, droeg Richard een spijkerbroek en denimblouse waarvan de mouwen opgerold waren. De knoopjes waren ver genoeg open zodat ze kon zien dat hij niet veel borsthaar had. Zijn mooie donkerblauwe ogen en fijn gekrulde wimpers waren haar direct opgevallen. Zijn stoere, enigszins rebelse en ondeugende uitstraling vond ze leuk. Ze werd verliefd op de tien jaar oudere Richard. Zij was toen pas 17. Toch kwamen ze al na enige maanden tot de conclusie dat ze beter als vrienden verder konden gaan en er ontstond een hechte vriendschap. De ellende waar ze thuis mee te maken had, kon ze met hem delen. Iets wat Sophie in eerste instantie niet had gedacht. Door alles wat Richard in zijn eigen jeugd had meegemaakt had hij een muurtje om zich heen opgetrokken. Niets of niemand leek hem te kunnen raken. Hij was als enig kind opgegroeid bij ouders die te druk waren met hun carrière. Menigmaal had hij zich afgevraagd waarom hij eigenlijk bestond. Was hij een ongelukje geweest of hadden ze hem “genomen” omdat het er nu eenmaal bij hoorde. Ze hadden nauwelijks naar hem omgekeken en al vroeg werd hij zelfstandig. Materieel gezien ontbrak het hem aan niets maar de liefde, die een kind van zijn ouders nodig heeft, was er niet. Zodoende beleefde hij een eenzame jeugd. Na de middelbare school volgde hij een

opleiding tot boekhouder. Hij zette zijn eigen bedrijf op en ging tegelijkertijd op zichzelf wonen.

‘Ik heb een leuke opdracht gekregen.’ Sophie vertelde over het gesprek met Lucas. Ondertussen fruitte ze een gesneden uitje en knoflook in een diepe pan. Ze goot er de inhoud van een blik gepelde tomaten bij en voegde reepjes ham toe. Terwijl dat stond te pruttelen, kookte ze pasta. De roosjes broccoli gingen in een pan met bouillon. Tien minuten later zaten ze met een dampend bord en een glas wijn aan de eetbar en praatten geanimeerd over van alles en nog wat. Het was zelden stil onder het eten en dat was die avond niet anders. Terwijl Sophie het laatste slokje wijn uit haar glas dronk ging de mobiele telefoon van Richard.

‘Oma’ zei hij tegen Sophie voordat hij opnam.

Vanaf het moment dat zijn opa overleed had Richard een zeer hechte band gekregen met de moeder van z’n vader. Hij was toen zestien jaar. Oma had hem op volwassen leeftijd toevertrouwd dat ze vond dat haar eigen zoon grof nalatig was geweest in de opvoeding. Hij deed haar denken aan haar eigen man, de opa van Richard. In vele opzichten leek Richards vader op zijn eigen vader en zo voedde hij zijn zoon ook op. Oma had geprobeerd om haar zoon wel de liefde te geven die hij nodig had, maar keer op keer werd ze afgestraft door haar man. Voor hun dochter was het een prima opvoeding maar van zijn enige zoon moest ze vooral geen watje maken. Oma had veel spijt gehad dat het zo gelopen was. Ze had geprobeerd om haar zoon op een ander spoor te zetten toen Richard geboren werd. Oma had ook gehoopt dat de moeder van Richard goede invloed op hem zou hebben. Helaas was zij uit hetzelfde hout gesneden. Zowel de vader als de moeder van Richard had niet geleerd om te gaan met liefde. Zij hadden de liefde zelf nooit ontvangen en waren ook niet in staat geweest om die zelf te geven. Als klein kind had Richard gedacht dat het in ieder gezin zo ging, totdat hij op de leeftijd kwam dat hij ook bij vriendjes thuis kwam. Hij ontdekte dat het ook anders kon. Hij zag dat hun moeders vroegen hoe het op school was geweest en of ze wat te drinken wilden, terwijl ze hen een aai over hun bol gaven.

Richard bezocht zijn oma elke week. Niemand van de weinige familie die Richard had, wist daar van. Het was hun geheimpje. Oma had hem vanaf het moment dat haar man was overleden, liefdevol behandeld. Iets wat ze haar eigen zoon niet had kunnen geven.

‘Ik ga zo meteen nog even naar oma’ zei Richard nadat hij had opgehangen. Sophie ruimde de afwasmachine in. ‘Volgens mij gaat het niet zo goed met haar.’ Oma was al bijna 90 jaar en had last van longemfyseem. Afgelopen winter had ze ook nog een longontsteking gehad wat haar bijna fataal was geworden. Ze was toch weer redelijk opgeknapt, hoewel dat een tijd geduurd had. De laatste tijd merkte Richard dat het weer minder goed met haar ging. Ze probeerde zich groot te houden wanneer hij kwam maar het was hem toch opgevallen.

‘Daar kan je wel eens gelijk in hebben’ bevestigde Sophie zijn vermoedens. Ze had die week daarvoor nog een lang en intens gesprek gehad met de vrouw die ze als haar eigen oma beschouwde. Zelf had ze geen opa’s en oma’s gehad. De oma van Richard had haar dankbaarheid uitgesproken omdat Sophie zo’n positieve invloed op Richard had. Mede door haar was hij in zijn voordeel veranderd. Langzamerhand was het muurtje afgebroken dat Richard opgetrokken had en was zijn lieve karakter weer tevoorschijn gekomen. Oma was trots op de manier waarop Richard zijn zoon opvoedde, samen met Sophie. Tot haar genoegen had ze gezien dat Richard, ondanks zijn eigen jeugd in staat was om Kevin wel liefde te geven. Er waren tranen gevloeid. Sophie had die middag afscheid van oma genomen met het idee dat het wel eens de laatste keer zou kunnen zijn.

Toen Richard naar zijn oma vertrok, begon Sophie met het doorlezen van de stukken. In het kinderziekenhuis was een jaar geleden een traject gestart voor het vroegtijdig opsporen van kindermishandeling. Helaas kwam het steeds vaker voor en er heerste nog altijd een taboe op het onderwerp. Het was natuurlijk ook lastig om vermoedens van kindermishandeling te bespreken met ouders. Want wat als je het bij het verkeerde eind had? In het belang

van de kinderen moest er toch wat gebeuren en wel op zeer zorgvuldige, professionele wijze. Het kinderziekenhuis had in de loop van de jaren onderzoek gedaan naar kindermishandeling. In een aantal gevallen bleek dat het consultatiebureau ook al vermoedens had gehad maar er niets mee had gedaan. In andere gevallen waren de signalen niet opgepikt. Kortom, geen wenselijke situatie en dat moest veranderen. In het kinderziekenhuis was een training ontwikkeld als onderdeel van een groot implementatieplan.

Sophie liep naar de keuken om een kop koffie te zetten, nadat ze alles gelezen had. Een rilling ging langs haar ruggengraat. Terug in de huiskamer trok ze een fleece deken over zich heen en keek TV totdat Richard thuiskwam.

Zijn gezicht stond bedrukt en hij wilde niets kwijt over het bezoek. Richard vertrok naar zijn kamer hetgeen Sophie respecteerde.

De volgende week kwam Sophie voorbereid op haar afspraak met Lucas. Ze had alles goed doorgelezen en een aantal vragen opgeschreven. Sophie had inmiddels begrepen dat er een plan van aanpak moest komen om hier binnen het consultatiebureau mee aan de slag te gaan. Hoewel het een vreselijk onderwerp was, had ze wel zin om haar bijdrage te leveren. Wat er precies van haar verwacht werd, wist ze nog niet maar daar hoopte ze vandaag meer over te horen.

‘Kom binnen’ zei Lucas vriendelijk toen ze in de deuropening verscheen.

Met de thermoskan in zijn hand liep hij naar de tafel waar Sophie was gaan zitten. Voordat hij twee mokken inschonk vroeg hij of ze koffie wilde. ‘Of ben je meer van de thee?’

‘Nee hoor.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Thee drink ik zelden.’

‘Zullen we eerst nog even nader kennismaken?’ vroeg Lucas ‘Veel meer dan je naam weet ik namelijk niet. En dat je graag koffie drinkt.’ Hun ogen ontmoetten elkaar en Sophie voelde een niet te beschrijven klik met deze man.

‘Nou, ik ben dus Sophie Doornbos, 23 jaar en voor de zomer ben ik afgestudeerd als verpleegkundige.’ Ze vertelde waar ze gedurende haar opleiding stage had gelopen en welke mooie ervaringen ze had

opgedaan. ‘Dit is dus mijn eerste echte baan. Tja, en verder zing ik in een band.’

Op zijn vraag hoe ze er bij gekomen was om de verpleging in te gaan gaf ze een vaag antwoord. Ze vertelde niet dat ze enthousiast was geworden door de verhalen van haar moeder die gewerkt had als kraamverpleegkundige. Ook niet dat haar keuze vooral tot stand was gekomen toen haar moeder ziek werd. Sophie was 10 jaar toen er borstkanker werd ontdekt bij haar moeder. Twee jaar lang had haar moeder geleden. Eerst een operatie, daarna chemokuren en bestralingen. Toen het eindelijk een beetje beter leek te gaan, bleken er uitzaaiingen te zijn. Alles was voor niets geweest en twee jaar na de eerste diagnose overleed ze na een lange lijdensweg. Sophie had, zo jong als ze was, haar moeder zo goed als het ging verzorgd. Haar vier jaar oudere broer zat midden in de puberteit en bracht zijn tijd liever door met vrienden. De vader van Sophie was directeur van een grote winkelketen. Ze begreep dat hij een drukke baan had. Later bleek dat hij in die tijd al een affaire had met zijn secretaresse. Hij had z'n echtgenote gewoon aan haar lot overgelaten terwijl hij alleen maar aan zijn eigen behoeften dacht. Het had Sophie in één klap een stuk meer volwassen gemaakt. Ze had haar vader nooit vergeven. De zorg voor haar moeder had haar definitief doen besluiten om de verpleging in te gaan.

Lucas nam genoegen met haar antwoord en vertelde dat hij er in zijn diensttijd achter was gekomen dat hij iets in de medische wereld wilde doen. Eigenlijk had hij graag arts willen worden maar zijn vooropleiding was niet toereikend geweest dus was hij, na zijn dienstperiode, in het ziekenhuis een opleiding tot verpleegkundige gaan doen. Al snel belandde hij in een leidinggevende functie en een paar jaar geleden was hij manager geworden van het gezondheidscentrum.

‘Dat past ook wat beter bij mijn thuissituatie’ zei hij tot besluit. ‘Ik heb nog twee jonge kinderen en dan is onregelmatig werken niet echt handig. Maar goed, genoeg over mij. Laten we het hier over hebben.’ Hij wees naar de informatiemap die Sophie op tafel had gelegd.

‘Ik heb de stukken gelezen en het lijkt me erg interessant om mee aan de slag te gaan’ zei Sophie enthousiast. In de twee uur daaropvolgend werden de vragen van Sophie grotendeels beantwoord en maakten ze concrete afspraken. Karin bleef haar leidinggevende voor de overige taken. Voor wat betreft dit deel van haar werk zou ze direct onder Lucas vallen. Iets wat ze helemaal niet erg vond. Ze had het idee gekregen dat ze goed met Lucas kon samenwerken. Ze voelde zich vrij om haar ideeën te uiten en hij benaderde haar op een gelijkwaardige manier.

Al vanaf het begin van het gesprek was haar opgevallen dat Lucas best aantrekkelijk was. Ze schatte hem halverwege de dertig en hij was iets langer dan zij. Zijn donkere haar was kort geknipt en begon rond de slaap al wat grijs te worden. Het litteken boven één van zijn mooi lichtblauw gekleurde ogen vond ze een sexy detail.

Hoofdstuk 2

Op een zaterdagochtend, eind september, drong het zonlicht de kamer van Sophie binnen. Na een maand waarin veel regen was gevallen en iedereen dacht dat er geen nazomer meer zou komen, had de zon iets anders in petto. Fluitend liep Sophie naar beneden en begon het ontbijt klaar te maken. Ze perste sinaasappels uit, kookte twee eitjes en dekte de tafel. Op het moment dat Richard de keuken inliep gaf de oven een signaal dat de broodjes klaar waren.

‘Zo te zien wordt het een mooie dag vandaag. Zullen we een strandwandeling maken?’ vroeg Sophie. Na de afgelopen twee weken had ze behoefte om wat leuks samen met Richard te ondernemen. Twee dagen nadat Richard ’s avonds bij zijn oma was geweest, was ze overleden. Diezelfde avond had hij met haar gesproken over het naderende einde. Oma had dit feilloos aan voelen komen. Samen hadden ze gesproken over het feit dat Richard niet naar haar uitvaart zou komen. Oma begreep dit volkomen. Richard wilde zijn ouders, waar hij geen contact meer mee had, niet onder ogen komen. Juist niet op dat moment. Hij zou op zijn eigen manier afscheid nemen. Oma had te kennen gegeven dat ze een klein spaarpotje had voor haar enige achterkleinkind en dat Richard via de notaris bericht zou krijgen.

‘Dat lijkt me heerlijk’ zei Richard. ‘Zullen we op de motor gaan?’ Een glimlach van oor tot oor verscheen op het gezicht van Sophie. Rond de middag kwamen ze aan in Kijkduin en Richard parkeerde zijn motor vlakbij de goedlopende strandtent van Rob. Hij runde Beachline sinds jaar en dag. Vanaf het moment dat Sophie bij de band was gekomen traden ze elk jaar op Goede Vrijdag bij hem op. Rob zag dat als opening van het zomerseizoen en gaf er veel publiciteit aan zodat de optredens doorgaans goed bezocht werden. De sfeer in de tent maakte dat de bandleden het ook altijd leuk vonden om daar te spelen.

Na een kop koffie lieten ze hun motorkleding achter bij Rob en liepen langs de vloedlijn. Geregeld liepen er mensen langs. Sophie

had er weinig aandacht voor totdat Richard ineens zijn pas inhield en er vlak voor hen een man stopte.

Zonder dat Sophie de man kende, zag ze direct de gelijkenis met de vader van Richard. Een jongere versie om het zo maar te zeggen. Voor haar stond een lange slanke man van een jaar of veertig. Hij had kort donker haar en felblauwe ogen. Het type dat zich zeer bewust was van zijn schoonheid, zo vermoedde Sophie. Ze kon zich voorstellen dat hij over aandacht van het vrouwelijk geslacht geen klagen had.

Sophie zag door die schoonheid zijn arrogante blik toen hij sprak. 'Ik heb je gemist bij de crematie van oma. Schandalig gewoon. Je bent een harteloze en ondankbare hond. Je had het zeker te druk met je mooie chick hier' zei hij wijzend naar Sophie.

Ze zag het gezicht van Richard verstarren. Zijn armen hingen langs zijn lichaam en langzaam spande hij alle spieren aan en balde zijn vuisten.

'Hij is het niet waard' zei Sophie nog voordat Richard kon uithalen. 'Nou moet jij eens heel goed naar mij luisteren.' Sophie richtte zich op boze toon tot de neef van Richard. 'Ten eerste is mijn naam Sophie en niet chick. Ten tweede, de enige harteloze persoon in dit gezelschap ben jij. Je hebt geen flauw besef hoe een liefdevolle band hij met jullie oma had maar dat gaat je eigenlijk ook geen zak aan. Als iemand zich belangeloos inzet voor een ander dan is het Richard. Pas in het vervolg dus op wat je zegt en vooral ook tegen wie, want de volgende keer zal ik Richard er niet van weerhouden om dat ijdele smoeltje van je te verbouwen.'

'Is dat een dreigement?' vroeg de neef fel.

'Nee hoor, een voorspelling. Fijne dag verder' zei Sophie voldaan. Ze stak haar arm door die van Richard en ze liepen verder. De man verbouwereerd achterlatend. Sophie trilde van woede en niet veel later barstte Richard in lachen uit. Al snel werd hij weer serieus. 'Bedankt dat je me hebt behoed voor een enorme fout' zei hij. Hij had zijn neef graag in elkaar willen slaan maar hij wist dat het niet meer dan een paar zere knokkels zou opleveren.

In de jaren daarvoor was hij opgekomen voor Sophie, had hij haar beschermd. Nu waren de rollen omgedraaid en deed ze hetzelfde

voor hem. Hij had Sophie nog nooit zo mee gemaakt. Hij wist dat ze niet tegen onrecht kon. Dat ze op deze manier uit de hoek kon komen, was nieuw voor hem. Iedere andere man had zich misschien ongemakkelijk gevoeld omdat een vrouw het zo voor hem opnam. Richard kon het in deze situatie en van haar alleen maar waarderen. Niet veel later liepen ze door de duinen terug naar de strandtent en reden naar huis. De strandwandeling had hen goed gedaan. Er werd verder niet meer over het voorval gesproken, totdat Sophie die avond in bed lag. De deur van haar slaapkamer stond zoals altijd op een kier. Zwijgend liep Richard haar kamer in. Het lampje op het nachtkastje was nog aan en Sophie legde haar boek aan de kant. Hij kwam op het randje van haar bed zitten.

‘Nog nooit heeft iemand het zo voor mij opgenomen’ sprak hij zichtbaar ontroerd. Ze keek hem aan en zag een paar ogen waar mateloos verdriet uit sprak. Verdriet om zijn eenzame jeugd. Sophie nam hem in haar armen en even later gingen ze met elkaar naar bed. Na het bereiken van het hoogtepunt begroef hij zijn gezicht in haar hals. Net op het moment dat Sophie dacht dat zijn ademhaling weer een rustig tempo aannam, voelde ze tranen. Hij huilde en dat had Sophie, sinds ze hem kende, nog niet meegemaakt. Dat hij uitgerend nu, na alles wat er de afgelopen tijd en die dag was gebeurd emotioneel werd, verbaasde Sophie niet. Wanneer je naakt in bed ligt en net iets heel intiem met iemand hebt gedeeld dan ben je toch het meest kwetsbaar? Ze liet hem gaan en verstevigde met haar ene arm de omhelzing terwijl haar andere hand lief door zijn haar streek. Na enige tijd kwam hij omhoog en geleund op beide ellebogen keek hij haar aan.

‘Dank je wel’ zei hij zacht en gaf haar een kus op haar voorhoofd.

‘Geen dank’ zei Sophie liefdevol.

‘Hebben we nog ijs?’ Hij rolde van haar af en keek haar met een ondeugende en vragende blik aan. Een paar minuten later kwam Richard terug met twee lepels en een beker van hun favoriete ijs. Sophie had de kussens tegen het hoofdeinde van haar bed gezet. Genietend van de koude versnapering keken ze een komedie op TV waarna ze in een diepe slaap vielen.

In de week, na het enerverende weekend, maakte Sophie kennis met Brigitte, de verpleegkundige uit het kinderziekenhuis die daar verantwoordelijk was geweest voor de implementatie van de meldcode. Ze was een ervaren verpleegkundige van halverwege de veertig en Sophie kon het goed met haar vinden. Brigitte gaf input voor het plan dat Sophie ging maken. Het moest immers wel aansluiten op hetgeen in de kliniek gedaan werd.

Sophie had geregeld overleg met Lucas en hij was te spreken over de resultaten. Hij sprak zijn tevredenheid uit over haar manier van werken. Naast het feit dat Sophie al haar werk serieus nam en zo goed mogelijk wilde doen, gaf dit een extra stimulans om nog beter haar best te doen. Van lieverlee merkte ze dat ze Lucas leuker begon te vinden. Soms had ze gewoon moeite om haar aandacht bij het gesprek te houden.

Op donderdag aan het eind van de middag liep Sophie op weg naar de uitgang langs het kantoor van Lucas.

‘Alvast prettig weekend’ zei ze. Beiden waren op vrijdag vrij. Lucas keek op van zijn computerscherm en lachte toen hij haar zag. ‘Ik zit je net te mailen. Die afspraak volgende week in het kinderziekenhuis is zojuist bevestigd.’

‘Dat is mooi. Zeg, maak je het niet te laat?’ zei ze op ietwat, maar goed bedoelde, moederlijke toon.

‘Beter van niet’ zei hij. ‘We hebben om zeven uur een “tien minuten gesprekje” op school, van Bram. Ik wil graag horen wat de juf te zeggen heeft. Nog los van het feit dat mijn vrouw het me niet in dank afneemt als ik er niet ben.’

‘Verwacht je iets bijzonders te horen over je zoon?’ vroeg Sophie belangstellend. Die opmerking over zijn vrouw negerend. Lucas vertelde dat Bram net naar groep 3 was gegaan en dat hij benieuwd was hoe zijn zoon het deed op school. Thuis was hij vrij timide en op zichzelf.

‘Bram is een heel ander kind dan zijn zusje. Hannah is echt een ondernemend type en maakt snel contact. Ze is net drie geworden. Het is een schat van een meid maar met die driftbuien van de laatste tijd kan ik soms niet goed omgaan.’ Ondertussen was hij vanachter zijn bureau gekomen en leunde tegen de tafel waar Sophie aan zat.

‘Tja, die peuters’ zei Sophie lachend. Het deed haar aan Kevin denken. Hij zou binnenkort drie worden en zat nu in de fase dat hij overal “nee” op zei en moeilijk deed met avondeten.

‘Jij zult die verhalen op het consultatiebureau ook wel horen’ zei Lucas in de veronderstelling dat haar opmerking daar betrekking op had.

‘Klopt, en thuis maak ik het ook mee.’ Tot op dat moment had ze weinig losgelaten over haar privéleven. ‘Richard, de man waarmee ik samenwoon, heeft een zoontje van bijna drie. Kevin is de ene week bij ons en de andere week bij zijn moeder. Het is een geweldig kind en een echte charmeur. Dat talent heeft hij beslist van Richard geërfd. Meestal moet ik echt moeite doen om mijn lach in te houden als hij ondeugend is, maar vanuit pedagogisch oogpunt doe ik het toch maar’ vertelde ze liefdevol.

Dat herkende Lucas op zijn beurt ook en hij zei dat hij het moedig vond van Sophie dat ze op zo’n jonge leeftijd al een kind opvoedde. Van de manier waarop hij die woorden uitsprak, ging haar hart sneller kloppen. Ze hoopte dat de warme gloed op haar wangen hem zou ontgaan wat ze tegelijkertijd onwaarschijnlijk vond. Hij had oog voor dit soort dingen, dat was haar inmiddels wel duidelijk geworden. Ze wist niet zo goed raad met haar gevoelens. Er speelde een glimlachje rond haar lippen en met een twinkeling in haar opvallend bruine ogen keek ze Lucas aan.

‘Ik geloof dat ik maar eens ga’ zei ze ongemakkelijk. Ze stond op om naar de deur te lopen. Tegelijk stond Lucas ook op en pakte haar onderarm vast.

‘Hé, alles goed?’ Zijn stem klonk lager en zachter dan anders. Ze stond vlak voor hem en hij hield nog altijd haar arm vast. Het was een adembenemend moment. Toen ze weer in staat was om adem te halen, rook ze zijn aftershave. Haar gezicht was vlak bij dat van hem. Ze voelde dat hij haar arm los liet en zijn hand kwam naar haar gezicht. Al die tijd kon ze niets anders doen dan hem verlangend aankijken. Hij pakte haar kin tussen zijn duim en wijsvinger en hun gezichten kwamen nog dichterbij elkaar. Net voordat ze zijn lippen op die van haar voelde, ging Lucas’ mobiel. Sophie schrok zichtbaar van het schelle geluid. Hij pakte de telefoon